

Hegedűsök játszanak

Versek jönnek számolatlan,
s magam, mint a süllyedő hajók
szorgalmas távírása,
mint akinek nincs vesztenivalója,
állok elébük.

Néha némán vagy álmodón,
máskor mint a szófukar
boldogtalanok,
kiknek csak a foga csikar a csendben.

S megint más pillanataimban
gyémánt hóhullás övezi
szétfutó perceim vigyázzát,
és akkor ott állok kihúzva.

Akkor néhai mozdonyok erejét érzem,
az állatvilág nyugalmát,
a démonok vállára támaszkodva
olyankor magamtól írni kezdek.

S e roppant szekér megindul,
tekintet nélkül bármire,
rikoltó hamis cigányok tolják,
és húzzák hófehér táltos paripák.

Ott vagyok én némi úri göggel,
paraszt vérem forr, buzog,
szelíden ölelik ráncosodó vállaim
a halhatatlan angyalok.

Versek jönnek, mint a jéghegyek,
állok elébük kék szalagra várva,
miközben hegedűsök játszanak,
és sírnak a nők és a gyermekek.

Paulinyi Tamás